

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **G. K. G.**
zastoupen advokátkou Mgr. Azrou Drozdek
sídlem Dlouhá 705/16, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného při vyřizování žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu z 22. 6. 2022

takto:

- I. Žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.
- IV. Žalobce nechť soudu do pěti dnů od doručení tohoto usnesení **sdělí číslo bankovního účtu**, na který mu má být vrácen soudní poplatek podle výroku III. tohoto usnesení, anebo sdělí soudu adresu, na kterou mu má být vrácen poštovní poukázkou.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal 22. 6. 2022 k žalovanému žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, z důvodu, že pobýval na území nepřetržitě po dobu nejméně pěti let. Jelikož žalovaný ve věci nerozhodl ve lhůtě 60 dnů stanovené v § 169t odst. 6 písm. g) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023, žalobce podal k žalovanému 14. 6. 2023 stížnost proti nečinnosti správního orgánu spojenou s žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, adresovanou Komisi pro rozhodování ve věcech cizinců.
2. Žalovaný usnesením z 28. 6. 2023 řízení o žalobcově žádosti přerušil dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodu probíhajícího řízení o předběžné otázce – trestního stíhání žalobce zahájeného 10. 11. 2020. Trestní řízení je dle žalovaného důvodem pro přerušování řízení, neboť se jedná o otázku, o které si nemůže učinit úsudek sám [§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu], a před příslušným orgánem takové řízení o předběžné otázce probíhá (§ 57 odst. 2 správního řádu). Zároveň existuje důvodná pochybnost o tom, zda bude po pravomocném rozsudku soudu o spáchání trestného činu splněna zákonná podmínka pro vydání pobytového oprávnění žadateli; v současné době proto nelze zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Proti usnesení o přerušování řízení se žalobce 18. 7. 2023 odvolal,

načež Komise rozhodnutím z 20. 9. 2023 odkazujíc na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) odvolání zamítla a usnesení žalovaného potvrdila.

3. Komise zároveň 26. 7. 2023 vydala opatření proti nečinnosti, kterým *de facto* konstatovala nečinnost žalovaného a přikázala mu vydat rozhodnutí do 60 dnů ode dne, kdy přerušení řízení skončí.
4. Žalobce se žalobou podanou u městského soudu 20. 10. 2023 domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného. Ačkoliv lhůta pro vyřízení žádosti žalovaným činila 60 dnů, žalovaný o ní nerozhodl, a to ani přes žalobcem podaný podnět k uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu. Namísto toho řízení o žádosti žalobce přerušil, ačkoli pro to nebyly dány zákonné důvody: požadavek na bezúhonnost není předběžnou otázkou nutnou pro rozhodnutí v řízení, neboť pravomocné rozhodnutí soudu v trestním řízení by samo o sobě nepředstavovalo podklad pro zamítnutí žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě rekapituluje průběh řízení a konstatuje, že přerušil řízení o žádosti žalobce v souladu se zákonem, což konstatovala i Komise ve svém rozhodnutí o odvolání z 20. 9. 2023. Řízení je tedy zákonně přerušeno a lhůta pro vydání rozhodnutí neběží; řízení naopak probíhá řádně a bez časové prodlevy, a žalovaný je tak v řízení činný.
6. O podané žalobě soud rozhodl mimo jednání, neboť veškeré listiny, z nichž vycházel, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009). Skutkové okolnosti, které jsou pro posouzení věci rozhodné, navíc nejsou mezi účastníky sporné, a proto k nim ani není třeba vést dokazování.
7. Soud se nejprve zabýval včasností a přípustností žaloby. Podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), „[t]en, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.“
8. Žalobu lze přitom podat „nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.“ Zmeškání této lhůty nelze prominout (§ 80 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
9. Řízení, v němž je spatřována žalovaného nečinnost, bylo zahájeno 22. 6. 2022 podáním žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Dle § 169t odst. 6 písm. g) bod 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023, byl žalovaný povinen o žádosti rozhodnout do 60 dnů ode dne jejího podání, tedy do 21. 8. 2022. Délka lhůty pro vydání rozhodnutí je ostatně mezi účastníky řízení nesporná. Zákon o pobytu cizinců jakožto zvláštní zákon tedy stanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí, od jejíhož marného uplynutí ve smyslu § 80 odst. 1 s. ř. s. žalobci běží roční lhůta k podání žaloby. Soud se proto blíže již nezabýval tím, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu, či naopak, učiněn poslední úkon.
10. Lhůta pro podání žaloby započne běžet ode dne, kdy marně proběhla zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí, tedy od 22. 8. 2022. Soud však zároveň ověřil, zda v průběhu oné šedesátidenní lhůty nebyl učiněn žádný úkon nebo nenastala některá ze skutečností, která by zákonnou lhůtu k vydání rozhodnutí prodlužovala. Jedním z takových úkonů by mohla

být například aplikace § 80 odst. odst. 4 písm. d) správního řádu: Komise by opatřením proti nečinnosti mohla zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí přiměřeně prodloužit. Aby ovšem k prodloužení lhůty skutečně došlo, usnesení by muselo být vydáno ještě před uplynutím původní lhůty k vydání rozhodnutí (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Ans 4/2012-20 z 12. 4. 2013, dle kterého jednou uplynulou lhůtu nelze obnovit). To se však v dané věci nestalo: Komise vydala „pouze“ opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu v okamžiku, kdy již žalovaný nečinný byl. Ačkoliv byla v tomto úkonu žalovanému stanovena „dodatečná“ lhůta k rozhodnutí ve věci, tento úkon slouží k nápravě již vzniklé nečinnosti a nikterak nemá vliv na již jednou marně uplynutou lhůtu pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 221/2021-32 z 26. 11. 2021: „*Lhůta stanovená v opatření Komise proti nečinnosti však nemůže být chápána tak, že by zakládala novou lhůtu pro vydání rozhodnutí správního orgánu či že by tuto lhůtu prodlužovala.*“).

11. Dle § 169i odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[b]yl-li žadatel vyzván správním orgánem k odstranění vad podání, lhůta pro vydání rozhodnutí neběží ode dne, kdy správní orgán učinil tuto výzvu, do dne, kdy byly odstraněny nedostatky podání, nebo do dne, kdy marně uplynula lhůta, která byla žadateli poskytnuta k odstranění nedostatků podání“. Žalovaný však žalobce k žádnému odstranění vad žádosti nevyzval, proto ani takový úkon nemohl v žalobcově věci zapříčinit stavění lhůty pro vydání rozhodnutí.
12. Lhůta pro vydání rozhodnutí se může stavět rovněž z některých důvodů stanovených správním řádem. Podle jeho § 71 odst. 3 písm. a) se ke lhůtě připočítává doba až 30 dní při provádění ústního jednání, místního šetření, předvolání, předvedení, při potížích s doručováním nebo z důvodu složitosti případu; dle písm. b) se připočítává doba nutná k provedení dožádání, zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny. Ani žádný takový úkon nebyl v době běhu lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaným učiněn, jak soud ověřil ze správního spisu.
13. Lhůta k vydání rozhodnutí nakonec neběží, je-li správní řízení přerušeno. K tomuto úkonu v průběhu řízení před správními orgány došlo (28. 6. 2023). Jak však vyplývá z rozsudku NSS č. j. 5 Ans 4/2012-20 (jeho právní věty) „[p]okud však k přerušení správního řízení došlo až po té, kdy lhůta pro vydání rozhodnutí správního orgánu již uplynula, nemá toto následné přerušování za následek obnovení lhůty pro rozhodnutí správního orgánu, a tudíž ani nijak neovlivňuje běh lhůty pro podání nečinnostní žaloby.“ Ze správního spisu vyplývá, že k přerušování řízení žalovaný přistoupil až téměř rok poté, co mu marně uplynula šedesátidenní lhůta pro vydání rozhodnutí (21. 8. 2022). Tento úkon tak stavět předmětnou lhůtu nemůže. Mohou sice nastat situace, kdy účinky přerušování nastanou dříve, než správní orgán usnesení o přerušování řízení vydá (správní orgány řízení přerušují společně s vydáním výzvy k odstranění vad žádosti, ale lhůta neplyne již od podání vadné žádosti); v takovém případě ale stále platí, že k přerušování řízení (ve smyslu vydání usnesení o přerušování) musí dojít ještě za běhu lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci.
14. Obdobně se vyjádřil též NSS ve svých rozsudcích č. j. 1 Azs 221/2021-32 z 26. 11. 2021 (bod 42) nebo č. j. 10 Azs 169/2020-39 z 18. 8. 2020, dle jehož bodu 11 „[j]e-li naopak řízení přerušeno až po uplynutí lhůty pro rozhodnutí, jedná se již o nečinnost správního orgánu; lhůta k vydání rozhodnutí ve věci samé se totiž v takovém případě neobnovuje“. Obecně totiž na plynutí lhůty nemají vliv okolnosti, které následují až po jejím uplynutí. Tétož názoru je také komentářová literatura, srov. Kühn, Z., Kocourek, T., a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, komentář k § 81: „*Lhůta pro vydání správního rozhodnutí nebo osvědčení neběží, jestliže správní orgán řízení přerušuje (§ 65 odst. 1 spr. řádu).* Je-

li řízení přerušeno, správní orgán v důsledku nemůže být nečinný. Tento závěr ovšem neplatí absolutně. Aby přerušení mělo uvedené účinky, i) musí být důvodné a důvody přerušení musí stále trvat; a zároveň ii) k přerušení musí dojít v průběhu lhůty pro vydání rozhodnutí. [...] Druhou podmínkou pro stavění běhu lhůty v důsledku přerušení řízení je, aby tato lhůta pro vydání rozhodnutí byla v době přerušení řízení stále zachována. Uvedený závěr se opírá o dva důvody. Za prvé, zákon jako následek přerušení nestanoví obnovení lhůty; stanoví pouze to, že lhůty v případě přerušení neběží (srov. § 65 odst. 1). Za druhé, na uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí je navázána lhůta pro podání nečinnostní žaloby.“ Je přitom jisté, že řízení bylo přerušeno až poté, co měl žalovaný v zákonné šedesátidenní lhůtě o žádosti žalobce rozhodnout. Neboť podmínka „včasnosti“ přerušení řízení nebyla splněna, soud se již ve světle posouzení běhu lhůty pro vydání rozhodnutí dále nezabýval tím, zda bylo řízení přerušeno důvodně.

15. Je tak postaveno najisto, že žádost byla podána 22. 6. 2022 a lhůta k vydání rozhodnutí žalovanému marně uplynula 21. 8. 2022. To je ostatně zřejmé i z opatření proti nečinnosti z 26. 7. 2023, ve kterém Komise konstatovala žalovaného nečinnost, neboť nevydal rozhodnutí ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti. Dle § 80 odst. 1 s. ř. s. tak mohl žalobce podat nečinnostní žalobu od 22. 8. 2022 do 23. 8. 2023. Soud je však v dalším kroku nucen přezkoumat, zda některá z nastalých skutečností nemohla mít na běh roční lhůty pro podání žaloby vliv. Je však třeba uzavřít, že jakmile lhůta k podání žaloby započne plynout (tedy správní orgán je nečinný – marně mu uplynula lhůta zde stanovená zákonem), jakékoliv další úkony správního orgánu nebo účastníka řízení nemají na její běh vliv, lhůtu jimi nelze přerušit ani stavět. Takový účinek nemá ani využití opatření proti nečinnosti před správním orgánem, které je sice podmínkou řízení o žalobě, avšak současně se o dobu vyřizování tohoto opatření žalobní lhůta neprodlužuje, a tím spíše jím nemůže být ani přerušena. Ustanovení o lhůtách a náležitostech žaloby v § 80 s. ř. s. jsou promítnutím principu právní jistoty. Právo by jako normativní systém zjevně neplnilo svůj účel, pokud by umožňovalo neomezeně napadat a zpochybňovat v minulosti učiněné úkony nebo opomenutí (v tomto případě nečinnost správních orgánů). Smysl takových žalobních řízení by se zpravidla odehrával jen na úrovni principů a pro žalobce by neměl žádný konkrétní užitek vzhledem k času, který uplynul od počátku nečinnosti správního orgánu. Jak účastníci správních řízení, tak i správní orgány tedy musí vědět, v jaké lhůtě lze ještě validně napadnout nečinnost správního orgánu před správním soudem. (srov. Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P. Sochorová, V., Šebek, P. *Soudní řád správní*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016). Obdobně NSS v rozsudku č. j. 10 Azs 202/2017-52 z 21. 12. 2017 konstatoval: „*Lhůta pro podání nečinnostní žaloby je lhůtou stejně přísnou jako lhůty pro podání jiných žalob podle soudního řádu správního; žádnou z nich nelze prominout či „zmírňovat“ extenzivním výkladem, a to ani v případě, že účastník je cizincem a osobou neznalou práva, která nemá přehled o běhu lhůt pro podání správní žaloby.*“ Stejně tak dle bodu 17 totožného rozsudku: „*Počátek lhůty pro podání nečinnostní žaloby musí být pro účastníka správního řízení a potenciálního žalobce stanoven jednoznačně, aby se v situaci, kdy lhůta pro vydání rozhodnutí již uplynula, mohl spolehnout, že během jednoho roku od uplynutí uvedené lhůty může skutečně podat nečinnostní žalobu (viz rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2013, čj. 5 Ans 4/2012-20, č. 2871/2013 Sb. NSS, a ze dne 18. 1. 2017, čj. 8 As 88/2016-32).*“ Soud pak opět připomíná, že přerušení řízení, k němuž došlo až po uplynutí lhůty pro vydání správního rozhodnutí, nemá na běh lhůty pro podání nečinnostní žaloby žádný vliv (rozsudek NSS č. j. 5 Ans 4/2012-20).
16. Vliv na běh lhůty pro podání žaloby neměl ani způsob, jakým žalobce vyčerpal prostředky ochrany proti nečinnosti ve smysli § 79 s. ř. s. Žalobce podal 14. 6. 2023 k žalovanému stížnost na jeho postup spojenou s žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti adresovanou

Komisi. Komise posléze vydala 26. 7. 2023 (a téhož dne doručila) opatření proti nečinnosti, kterým konstatovala žalovaného nečinnosti, avšak z důvodu přerušení řízení mu uložila, nechť vydá rozhodnutí ve věci do 60 dnů od skončení přerušení řízení. K bezvýslednosti vyčerpání prostředků ochrany došlo dle soudu již k 15. 7. 2023, neboť Komise byla povinna rozhodnout do 30 dnů od podání žádosti (14. 6. 2023). Komise však opatření proti nečinnosti vydala a žalobci doručila až 26. 7. 2023. NSS v rozsudku rozšířeného senátu č. j. 2 As 21/2020-34 z 2. 2. 2023 totiž dovodil, že prostředek ochrany proti nečinnosti je jednotlivec povinen vyčerpat pouze jednou: „Žalobce využije prostředku ochrany, tedy podá žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, ale nadřízený správní orgán buď o této žádosti rozhodne tak, že jí nevyhoví, nebo na ni nezareaguje v zákonem stanovené lhůtě (případně vůbec). K bezvýslednému vyčerpání prostředku ochrany dojde v okamžiku oznámení rozhodnutí o nevyhovění žádosti žalobci (§ 80 odst. 6 správního řádu), resp. v okamžiku marného uplynutí lhůty (§ 71 správního řádu) k vyřízení žádosti (viz obdobně rozsudek rozšířeného senátu čj. 5 As 9/2015-59, bod 20).“ K bezvýslednému vyčerpání prostředků tedy došlo již 15. 7. 2023, neboť do předchozího dne měla Komise rozhodnout o žalobcově žádosti o opatření proti nečinnosti (srov. § 70 odst. 3 správního řádu).

17. Soud dodává, že dokonce i opatření proti nečinnosti bylo žalobci doručeno ještě předtím, než mu uplynula lhůta k podání žaloby, a žalobce lhůtu v něm stanovenou zjevně považoval za nepřiměřenou, neboť nesouhlasil s přerušením řízení a přistoupil k podání žaloby. Ani jeho optikou mu tak nic nebránilo podat žalobu bezprostředně po doručení opatření. Pouze na okraj soud poznamenává, že žalobce měl navíc dostatek času pro učinění opatření proti nečinnosti, avšak odhodlal se jej využít až téměř rok poté, co zůstal žalovaný nečinný.
18. Soud nepřehlédl, že lhůta stanovená v opatření Komise dosud neuplynula: podle spisového materiálu je řízení stále přerušeno a příkazující lhůta pro rozhodnutí se odvíjí až od konce přerušení. Na soudu by pak teoreticky bylo, aby zkoumal ve světle rozsudku NSS č. j. 1 Azs 171/2020-54 z 27. 10. 2022 (a ostatně i nálezů Ústavního soudu IV. ÚS 3523/20) přiměřenost této „dodatečně stanovené“ lhůty k vydání rozhodnutí za účelem zkoumání, zda je žalovaný v tuto chvíli nečinný. To mu však nyní nepřísluší, neboť posouzení přiměřenosti lhůty pro vydání rozhodnutí se může sice dotýkat otázky vyčerpání prostředků ochrany (odstranitelná podmínka řízení), ale s posouzením včasnosti žaloby nesouvisí (neodstranitelná podmínka řízení) nesouvisí. Soud však podotýká, že Komise žalovanému stanovila lhůtu, jejíž počátek se odvíjí od časové události, která sice nastane v budoucnu, ale není jisté kdy. Navíc dle poslední zmíněné judikatury by měla být lhůta stanová nadřízeným orgánem podstatně kratší, než je zákonem stanová. Komise však žalovanému stanovila šedesátidenní lhůtu (která navíc započte běžet „někdy“ v budoucnu), tedy stejnou lhůtu, ve které měl žalovaný původně ve věci rozhodnout, nikoliv „podstatně kratší“. Avšak pouze pokud by byla žaloba včasná, bylo by na místě zkoumat případnou nečinnost žalovaného, resp. přiměřenost Komisi stanovené lhůty, jakož i další otázky, jako je například důvodnost přerušení řízení.
19. Nakonec nemá na běh lhůty pro podání žaloby vliv ani lhůta stanovená „dodatečně“ Komisí v jejím opatření. Ostatně NSS v rozsudku č. j. 1 Azs 270/2016-32 z 24. 5. 2017 (bod 16) uvedl: „Lhůta stanovená v opatření Komise proti nečinnosti však nemůže být chápána tak, že by zakládala novou lhůtu pro vydání rozhodnutí správního orgánu či že by tuto lhůtu prodlužovala. [...] avšak běh lhůty pro podání žaloby se stále i po vydání opatření proti nečinnosti, v němž byla správnímu orgánu prvého stupně stanovena lhůta pro vydání rozhodnutí, odvíjí od marného uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené zákonem.“ (podtrhl městský soud). Jinými slovy běh lhůty pro podání žaloby, jakmile jednou započal, nelze ničím přerušit ani ji stavět,

a to ani využitím prostředků ochrany proti nečinnosti. NSS v rozsudku č. j. 10 Azs 202/2017-52 (bod 14) uzavřel: „Počítání běhu žalobní lhůty již od marného uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, kterou stanoví zákon, je v souladu s požadavkem, aby počátek běhu žalobní lhůty byl určen jednoznačně.“ V rozsudku č. j. 1 Azs 270/2016-32 (bod 20) dodal, že „[v] jednorocní lhůtě stanovené pro podání žaloby proti nečinnosti tedy bylo třeba nejen podat nečinnosti tedy bylo třeba nejen podat nečinnostní žalobu, ale též bezvýsledně vyčerpat prostředky k ochraně proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 odst. 1 první část věty první s. ř. s.). [pozn. soudu – požadavek na bezvýslednost vyčerpání prostředků k ochraně před podáním žaloby byl později překonán Ústavním soudem – srov. výše] Podání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu však nestaví ani nepřerušuje běh lhůty pro podání nečinnostní žaloby. Opačný výklad by zcela popíral úmysl zákonodárce omezit z časového hlediska, v zájmu zachování právní jistoty, soudní přezkum nečinnosti správních orgánů určitou lhůtou (srov. odst. 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu z 18. 1. 2017, č. j. 8 As 88/2016 – 32).“ Přísnost a nezlomnost jednorocní lhůty pro podání žaloby dle názoru soudu byla i jedním z důvodů, proč judikatura později upustila od požadavku na bezvýslednost vyčerpání prostředků ke dni podání žaloby, neboť právě z důvodu stanovené jednorocní lhůty docházelo ke kolizím požadavků na bezvýslednost prostředků a včasnost žaloby.

20. Soud tedy shledal, že lhůta pro vydání rozhodnutí uplynula správnímu orgánu 21. 8. 2022. Od 22. 8. 2022 byl žalovaný již nečinný a žalobci zároveň ve smyslu § 79 s. ř. s. téhož dne započala běžet lhůta pro podání nečinnostní žaloby, kterou nestavěl ani nepřerušil žádný z úkonů učiněných v řízení. Propadná lhůta k podání žaloby tak žalobci marně uplynula dne 22. 8. 2023. Pakliže žalobce žalobu podal 20. 10. 2023, učinil tak opožděně téměř o 2 měsíce. Lhůta pro podání nečinnostní žaloby je lhůtou stejně přísnou jako lhůty pro podání jiných žalob podle soudního řádu správního; žádnou z nich nelze prominout či „zmírňovat“.
21. Soud shledal, že žaloba je opožděná, proto ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
22. S ohledem na uvedené je pak nadbytečné zabývat se žalobními body zpochybňujícím zákonost přerušení řízení, neboť přerušení řízení nemělo na běh lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaný ani na včasnost podání žaloby žádný vliv. Soud k tomu není v tomto řízení oprávněn.
23. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s., podle níž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže žaloba byla odmítnuta.
24. Soud zároveň rozhodl o vrácení soudního poplatku, který žalobce zaplatil za podání žaloby (3 000 Kč), postupem dle § 10 odst. 3 poslední věty zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, jenž stanoví, že byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Soudní poplatek bude žalobci vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10a zákona o soudních poplatcích) na bankovní účet, z něž byl zaplacen, pakliže žalobce ve stanovené lhůtě nesdělí soudu za tímto účelem číslo jiného bankovního účtu nebo nepožádá o vrácení soudního poplatku poštovní poukázkou.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. prosince 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Ing. Vierou Horčicovou ve věci
žalobce: **G. K. G.**

zastoupen advokátkou Mgr. Azrou Drozdek
sídlem Dlouhá 705/16, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

**o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce o vydání povolení
k trvalému pobytu z 22. 6. 2022, vedené pod sp. zn. OAM-10710/TP-2022**

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze č. j. 10 A 132/2023-34 z 20. 12. 2023 se ve svém výroku III. a v odstavci 24 odůvodnění **opravuje** tak, že částka představující zaplacený soudní poplatek za žalobu, která se žalobci vrací z účtu Městského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení, nečiní 3 000 Kč, nýbrž 2 000 Kč.

Odůvodnění:

25. Žalobce se žalobou podanou u městského soudu 20. 10. 2023 domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného ve smyslu § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, načež jej soud usnesením z 26. 10. 2023 vyzval k zaplacení soudního poplatku ve výši 2 000 Kč podle položky 18 bodu 2 písm. d) Sazebníku poplatků, který tvoří přílohu k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Žalobce soudní poplatek ve výši 2 000 Kč zaplatil na účet soudu 30. 10. 2023.
26. Soud posléze usnesením č. j. 10 A 132/2023-34 z 20. 12. 2023 žalobcovu žalobu odmítl z důvodu její opožděnosti [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a současně rozhodl v souladu s § 10 odst. 3 poslední větou zákona o soudních poplatcích, jenž stanoví, že byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Žalobce zaplatil v souladu se zákonem i výzvou soudu soudní poplatek 2 000 Kč, a měl mu být vrácen soudní poplatek právě v této výši. Soud se však dopustil při tvorbě písemného vyhotovení rozhodnutí zjevné chyby v psaní, když ve výroku III. i v bodě 24. odůvodnění uvedl nesprávnou výši vráceného soudního poplatku: 3 000 Kč namísto 2 000 Kč. Soud proto tuto zjevnou chybu v psaní opravuje dle § 54 odst. 4 soudního řádu správního.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno

zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem v týdnu, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost proti opravnému usnesení lze podat pouze z důvodu, že nebyly splněny zákonné podmínky pro provedení opravy (rozsudek NSS č. j. 4 Ads 139/2011-400 z 3. 11. 2011), a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. ledna 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu